നവോത്ഥാനധൈഷണികതയുടെ എഴുത്തകങ്ങൾ

ആതിര കുഞ്ഞുമോൻ*

നവോത്ഥാനം എന്ന പദംകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് പുത്തൻ ഉണർവ്വ് എന്നാണ്. നവോത്ഥാനം എന്ന സംജ്ഞയ്ക്ക് സംസ്കാരവും നവേത്ഥാനവും എന്ന തന്റെ പുസ്തകത്തിൽ പി. ഗോവിന്ദപിള്ള നൽകുന്ന വ്യാഖ്യാനം ഇപ്രകാരമാണ്: 'പതിനാലാം ശതാബ്ദത്തിൽ ഇറ്റലിയിൽ ആരംഭിച്ചതും അനന്തരം 15-ഉം 16-ഉം ശതാബ്ദങ്ങളിൽ പാശ്ചാത്യലോകമാകെ പടർന്നു കയറിയതുമായ ക്ലാസിക്കൽ സാംസ്കാരിക മാതൃകകളുടെ വികാസത്തിന്റെ തണലിൽ രൂപം കൊണ്ട കലാസാഹിത്യാദികളുടെ മഹത്തായപുനരുത്ഥാനം.ക്ലാസിക്കൽ യവന-റോമൻ സംസ്കൃതിയുടെ പുനരുദ്ധാരണമെന്നത് വളരെ സങ്കീർണ്ണമായ പ്രതിഭാസമായിരുന്നു. ഈ ചരിത്രപരമായ പ്രസ്ഥാനത്തെ സൂചിപ്പിക്കുവാൻ ഇന്ന് പൊതുവിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന പദമാണ് നവോത്ഥാനം' (2011:8). വികാരവിചാരങ്ങളുടേയും സാഹിത്യാദി കലകളുടേയും ദാർശനിക ചിന്തകളുടേയും ശാസ്ത്രയുക്തിയുടേയും മൂല്യവ്യവസ്ഥയുടേയും കൂടികലർപ്പായ ഒരു സംസ്കാരത്തെ നവോത്ഥാനം സൃഷ്ടിച്ചെടുത്തു. നവോത്ഥാനത്തിന്റെ അനുബന്ധമായി ആധുനീകരണത്തെ വിലയിരുത്താം. മതനവീകരണം, ഫ്യൂഡൽ വ്യവസ്ഥിതിയോടുള്ള എതിർപ്പ്, വൈജ്ഞാനിക രംഗങ്ങളിലെ ഉണർവ്വ്, രാജ്യാധിപത്യ വിരുദ്ധത, വാണിജ്യ രംഗങ്ങളിലെ പുരോഗതി, കീഴ്വഴക്കങ്ങളെ ലംഘിച്ചുകൊണ്ട് സാധാരണക്കാരനു മനസ്സിലാകുന്ന ഭാഷയിലുള്ള സാഹിത്യ രചന തുടങ്ങിയവ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ മുഖമുദ്രകളായിരുന്നു.

* *സ്കൂൾ ഓഫ് ലെറ്റേഴ്സ്, ഗവേഷകവിദ്യാർത്ഥിനി, എം.ജി. യൂണിവേഴ്സിറ്റി, കോട്ടയം*

പാശ്ചാത്യ നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമായിരുന്നില്ല ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാനം. ജാതി വ്യവസ്ഥയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹിക ശ്രേണീകരണത്തിനോടും വൈദേശിക ആധിപത്യത്തിനോടും ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാനം ഒരേ സമയം പ്രതികരിച്ചിരുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്താണ് ഇന്ത്യയിൽ ആധുനികനവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ആരംഭിക്കുന്നത്. ഈ നിലയിൽ ഏതാണ്ട് നാലര ശതാബ്ദത്തോളമുള്ള കാലവ്യത്യാസം ഇവയ്ക്കുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ സ്വാധീനം, ഇന്ത്യയുടെ ഭൂതകാലത്തെ കണ്ടെത്തൽ, ഓറിയന്റലിസ്റ്റുകളുടെയും ഇന്ത്യൻ പണ്ഡിതന്മാരുടെയും സ്വാധീനം, സർഗ്ഗാത്മക സാഹിത്യം എന്നിവയാണ് ഇന്ത്യൻ സാമൂഹികപരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ആവിർഭാവത്തിനുള്ള മുഖ്യ കാരണങ്ങളെന്ന് പി.എഫ്. ഗോപകുമാർ കേരളീയ നവോത്ഥാനം എന്ന പുസ്തകത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. (2008:15)

ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത് ബംഗാളിൽ ആയിരുന്നു. രാജാറാം മോഹൻറോയിയെ ആധുനിക നവോത്ഥാനത്തിന്റെ പിതാവായി കരുതുന്നു. സമൂഹത്തിലെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും എതിരെ അദ്ദേഹം ശക്തമായി പ്രതികരിച്ചിരുന്നു. രാജാറാം മോഹൻ റോയി നേതൃത്വം കൊടുത്ത ബ്രഹ്മസമാജം (1928), ദയാനന്ദ സരസ്വതിയുടെ ആര്യസമാജം (1875),ഗോപാലകൃഷ്ണ ഗോഖലെയുടെ തിയോസോഫിക്കൽ സൊസൈറ്റി (1875) തുടങ്ങിയവ ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രമുഖമായിരുന്നു. അവർണ്ണരോടുള്ള ചൂഷണത്തിനെതിരെ പ്രതികരിച്ച കീഴാള പ്രസ്ഥാനമെന്ന നിലയിൽ ജ്യോതിറാവു ഫൂലെയുടെ സത്യശോധക് സമാജത്തിന് ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യം ഏറെയുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളെ ആകമാനം വിലയിരുത്തുമ്പോൾ, സമൂഹത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ജാതീയമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും എതിരെയുള്ള പ്രതികരണങ്ങളും കോളനീകരണത്തോടുള്ള എതിർപ്പും പൊതുവെ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളായിരുന്നു എങ്കിലും അതിന്റെ ആഴവും പരപ്പും വിമർശനാത്മകമായി പുന:പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

സമൂഹത്തിന്റെ സുഗമമായ പ്രവർത്തനങ്ങളെ തടസ്സപ്പെടുത്തുന്ന ദുഷ്പ്രവണതകൾക്ക് എതിരെ ഇന്ത്യൻ സമൂഹം എല്ലാകാലത്തും പ്രതികരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജൈന-ബുദ്ധദർശനങ്ങളെ ഉദാഹരണമായി ചൂണ്ടിക്കാട്ടാവുന്നതാണ്. കൂടാതെ കർണ്ണാടകത്തിലെ വീരശൈവ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥാപകനായിരുന്ന ബസവേശ്വരന്റെ പരിഷ്കരണ പ്രവർത്തനങ്ങളേയും പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ നിലയിൽ ഇന്ത്യയിലെ സാമൂഹ്യ-മത-പരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളേയും അവ മൂലമുണ്ടായ ധൈഷണിക ഉന്നമനത്തിന്റെയും പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച ഊർജ്ജസ്രോതസ്സുകളായി ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തേയും ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസത്തേയും പൂർണ്ണമായി കരുതുക വയ്യ. എങ്കിലും ഇവ മൂലമുണ്ടായ വൈജ്ഞാനികവും ധൈഷണികവുമായ യൂറോപ്യൻ ആശയങ്ങൾ ഇന്ത്യയിലെ പരിഷ്കരണപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് ഉത്തേജനമേകി. ക്രൈസ്തവ മിഷനറിമാരുടെ മതപരിവർത്തന/നവീകരണ പ്രവർത്തനങ്ങളോട് വിയോജിപ്പും ഇവിടെ പ്രകടമായിരുന്നു. കുമാരനാശാന്റെ മതപരിവർത്തന രസവാദവും കുമാരഗുരുദേവന്റെ വേദപുസ്തക നിരാകരണവും ഇവിടെ ചിന്തനീയമാണ്.

അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ഉപരിവർഗ്ഗത്തേയും മധ്യമവർഗ്ഗത്തേയുമാണ് നവീകരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. അവ സമൂഹത്തിന്റെ മുകൾത്തട്ടിൽ ഒതുങ്ങി നിൽക്കുകയും ബഹുജന പങ്കാളിത്തത്തെ നിരാകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഈ വിഭാഗം തന്നെയായിരുന്നു പാശ്ചാത്യ ആശയങ്ങളെ കൂടുതൽ ആർജ്ജിച്ചതും. കീഴാള പിന്നോക്ക മുന്നേറ്റങ്ങളായ ജ്യോതിറാവു ഫൂലെയുടെ സത്യശോധക് സമാജം, ശ്രീനാരായണ ഗുരു നേതൃത്വം കൊടുത്ത എസ്.എൻ.ഡി.പി എന്നിവ മാറ്റി നിർത്തിയാൽ ഈ വാദത്തിന് അങ്ങേയറ്റം പ്രസക്തിയുണ്ട്. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ സ്വഭാവം തിരിച്ചറിയുന്നതിലും ഈ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ടു. സാമ്രാജ്യത്വചട്ടക്കൂടിനുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് പല പരിഷ്കർത്താക്കളും പ്രവർത്തിച്ചത്. അതിരുകടന്ന മതാവേശത്തിലേക്കും ഭൂതകാല ആരാധനയിലേക്കും ഇവ കടന്നു ചെന്നിട്ടുമുണ്ട്.

ഇന്ത്യൻ നവോത്ഥാന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ പ്രാദേശിക ഭാവങ്ങൾ വിഭിന്നമായിരുന്നു. ഇതിൽ കേരളീയ നവോത്ഥാനം സവിശേഷമായ പഠനം അർഹിക്കുന്നു; വിശേഷിച്ചും സമൂഹത്തിന്റെ ഇടതട്ടിൽനിന്നും ആരംഭിക്കുകയും വിപുലപ്പെടുകയും അവ സമൂഹത്തിന്റെ മുകൾ തട്ടിലേക്കും തീർത്തും താഴേ തട്ടിലേക്കും വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്ത സാഹചര്യമാണുള്ളത്.

കേരള ചരിത്രത്തിന്റെ ആരംഭദശയിലും സംഘകാലഘട്ടത്തിലും ജാതിവ്യവസ്ഥ ഉണ്ടായിരുന്നതായി അറിവില്ല. ഭൂമിശാസ്ത്രപരവും തൊഴിൽപരവുമായ വേർതിരിവുകളിൽ നിന്നും ജാതീയമായ അസമത്വങ്ങളിലേക്ക് സാമൂഹ്യഘടനയെ പുനർനിർമ്മിച്ചത് ബ്രാഹ്മണരാണെന്ന വാദം പ്രബലമാണ്. ജാതീയമായ വേർതിരിവ്, വേഷം, ഭാഷ, ആചാരങ്ങൾ, ഭക്ഷണം, തൊഴിൽ എന്നിവയിലൊക്കെ ബ്രാഹ്മണാധീശത്വം പ്രതിഫലിക്കുകയും ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ചരിത്രപരമായ പരിണാമം സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ജാതീയമായ അയിത്തം മൂലം അടിസ്ഥാനാവശ്യങ്ങളായ വസ്ത്രം, ഭക്ഷണം സഞ്ചാര സ്വാതന്ത്ര്യം, വിദ്യാഭ്യാസം എന്നിവ അവർണ്ണർക്ക് നിഷേധിച്ച കാലഘട്ടത്തിനോടുള്ള പ്രതികരണമായിട്ടാണ് കേരളീയ നവോത്ഥാനം ഉടലെടുക്കുന്നത്. പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തെയും ഇരുപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപാദത്തേയുമാണ് നവോത്ഥാന കാലമെന്ന് വിലയിരുത്തുന്നതെങ്കിലും, ജനകീയവും കാര്യമാത്രപ്രസക്തവുമായ ധാരാളം പ്രക്ഷോഭങ്ങൾക്കും പ്രതികരണങ്ങൾക്കും കേരള സമൂഹം സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ജാതീയ അസംതൃപ്തികൾക്ക് എതിരെ ശബ്ദമുയർത്തുകയും ക്ഷേത്രപ്രതിഷ്ഠ നടത്തിയും പൊതുകിണർ നിർമ്മിച്ചും പോരാടിയ വൈകുണ്ഠസ്വാമികളായിരുന്നു നവോത്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ആദ്യവഴികാട്ടി. നവോത്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ജനകീയതയും സുശക്തവുമായ അടിത്തറ ലഭിച്ചത് ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ കടന്നുവരവോടെയാണ്. 1903-ൽ രൂപീകരിച്ച എസ്.എൻ.ഡി.പി-യുടെയും അതിന്റെ സഹയാത്രികരുടെയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ കേരള നവോത്ഥാനത്തിന് പുതിയ മാനം നൽകി. 'വിദ്യകൊണ്ട് പ്രബുദ്ധരാകു'വാനും 'സംഘടനകൊണ്ട് ശക്തരാകു'വാനും ഗുരു ആഹ്വാനം ചെയ്തു. സമൂഹത്തിന്റെ മുഖ്യധാരയിലേയ്ക്ക് കീഴാള സമൂഹത്തെ എത്തിച്ച അയ്യൻകാളി, ഹിന്ദുമതത്തേയും ക്രിസ്തുമതത്തേയും ദൈവസശാസ്ത്രപരമായി വിമർശിക്കുകുയം അടി

മജാതി വിഭാഗങ്ങളെ ജാതിമതഗോത്ര വ്യവസ്ഥയ്ക്കു പുറത്ത് പ്രത്യക്ഷരക്ഷാദൈവ സഭയിലൂടെ ഏകീകരിക്കുകയും ചെയ്ത കുമാരഗുരുദേവൻ, ആനന്ദമതസ്ഥാപകൻ ബ്രഹ്മാനന്ദശിവയോഗി, അധ:കൃതർക്കുവേണ്ടി യത്നിച്ച പണ്ഡിറ്റ് കെ.പി. കറുപ്പൻ, നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾക്ക് എതിരെ ശബ്ദിച്ച വി.ടി., മുസ്ലിം നവോത്ഥാന നായകനായ വക്കം മൗലവി, നായർ സമുദായത്തിലെ അനാചാരങ്ങൾക്ക് എതിരെ പ്രവർത്തിച്ച മന്നത്ത് പത്മനാഭൻ തുടങ്ങിയവർ കേരള നവോത്ഥാനത്തിന് ഉയിരും ഉണർവ്വും നൽകിയ നേതാക്കളായിരുന്നു.

സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ ഇതര നവോത്ഥാന നായകരിൽനിന്നും എപ്രകാരം വ്യത്യസ്ത നാകുന്നു അഥവാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം എന്തായിരുന്നു? നവോത്ഥാന ധൈഷണി കതയുടെ 'അയ്യപ്പതലം' എന്തായിരുന്നു? പുനർപഠനങ്ങൾ വീണ്ടും അനിവാര്യമാക്കുന്ന ചില ചോദ്യങ്ങളാണിവ.

ഒരു ബഹുമുഖ പ്രതിഭയായിരുന്നു സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ (1889–1968). ജാതീയാസമത്വ ങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കാൻ പ്രയത്നിച്ച സാമൂഹിക പരിഷ്കർത്താവ്, മികച്ച വാഗ്മി, സമർത്ഥനായ അധ്യാപകൻ, വിപ്ലവകാരിയായ പത്രപ്രവർത്തകൻ, യുക്തിവാദി, രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തകൻ, നയതന്ത്രജ്ഞനായ ഭരണാധികാരി, തികഞ്ഞ മനുഷ്യസ്നേഹി, സാഹിത്യകാരൻ ഇങ്ങനെ എല്ലാ മേഖലകളിലും അദ്ദേഹം സജീവ സാന്നിധ്യമായിരുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹിക പരിഷ്കരണ രംഗങ്ങളിൽ സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ നേതൃത്വം വളരെ ശക്തമായിരുന്നു. കുറ്റിപ്പുഴ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു: 'സമഗ്രവും സർവ്വം കഷവുമായിരുന്ന ഈ ധീരനേതാവിന്റെ ജാതിനാശ സമരം മറ്റുചില പരിഷ്കൃതനാശാ ന്മാർ ജാതി വൃക്ഷത്തിന്റെ കുറെ പുറം പടർപ്പുകൾ നീക്കം ചെയ്യാനൊരുങ്ങിയപ്പോൾ സഹോദരൻ അതിന്റെ നാരായവേരു മുറിച്ചു. മിശ്രവിവാഹം കൊണ്ടു വിരോധമില്ല എന്ന നിഷേധ രൂപത്തിലേ ശ്രീനാരായണഗുരു സ്വാമികൾ ആദ്യം ഉപദേശിച്ചുള്ളൂ. എന്നാൽ മിശ്രവിവാഹം കൊണ്ടേ ജാതി നശിക്കൂ. അതിനുവേണ്ടി അതു പ്രചരിപ്പിക്കണം എന്ന് വിധിരൂപത്തിൽ ഇടിനാദം മുഴക്കിയത് സഹോദരനാണ്. ആ ബ്രാഹ്മണ ചണ്ഡാലം ആരെയും ഞെട്ടിക്കുന്ന ഒരു വീരാട്ടഹാസമായിരുന്നു അത്. അതിന്റെ മാറ്റൊലി ഇന്നും കേരളത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നു. ജാതി, മതം, വർഗ്ഗം എന്ന ഏതിന്റെയെങ്കിലും പേരിൽ മനു ഷ്യനു ആഢ്യതാനാട്യം നടത്തുന്ന കാലത്തോളം ആ നാദത്തിന് പുതുമയുണ്ടായിരിക്കും. അതൊരു വിപ്ലവ കാഹളമായിരിക്കുകയും ചെയ്യും.' (കൃഷ്ണപിള്ള, കുറ്റിപ്പുഴ, 1996:55)

സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ ധൈഷണികതലം ഇതര നവോത്ഥാനനായകരിൽ നിന്നും വിഭിന്നമായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ജാതിയുടെയോ മതത്തിന്റെയോ വക്താവോ, പരിഷ്കർത്താവായിട്ടോ അല്ല സഹോദരൻ അയ്യപ്പനെ വിലയിരുത്തേണ്ടത്. കേരളത്തിലെ നവോത്ഥാനപ്രസ്ഥാനങ്ങൾക്ക് പലപ്പോഴും സാമുദായിക പരിഷ്കരണത്തിന്റെ മുഖമുണ്ടാ യിരുന്നു. സാമൂഹ്യശ്രേണിയിലെ ഉന്നത വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിലുണ്ടായ യോഗക്ഷേമ സഭ പോലെയുള്ള പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ലക്ഷ്യം 'നമ്പൂതിരിയെ മനുഷ്യനാക്കുക' എന്നുള്ളതാ യിരുന്നു. സാധുജനപരിപാലനയോഗം പോലുള്ളവ കീഴാള പ്രതിനിധാനത്തിനുവേണ്ടി

നില കൊള്ളുകയും ചെയ്തു. ഈഴവകുല ജാതനായിരുന്ന സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ ചിന്താവലികളെ വലിയൊരളവിൽ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ ദർശനങ്ങൾ സ്വാധീനിച്ചിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ, പ്രായോഗിക തലത്തിൽ ഗുരുവിന്റെ സന്ദേശങ്ങളെ നടപ്പിലാക്കുവാൻ യത്നിച്ച ഒരേയൊരു പിൻഗാമി അയ്യപ്പൻ മാത്രമായിരിക്കും.

ശ്രീനാരായണ ഗുരു ഉൾപ്പെടെയുള്ള നവോത്ഥാന നായകർ ജാതീയമായ അസമത്വങ്ങളെ വിലയിരുത്തിയിരുന്നത് പലപ്പോഴും അതിന്റെ ദാർശനിക തലങ്ങളിൽ നിന്നുകൊണ്ടുമാത്രമായിരുന്നു. ഒരു ജാതി ഒരു മതം ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന് തുടങ്ങിയ സന്ദേശങ്ങൾ നൽകുമ്പോഴും ഗുരു 'ജാതി'യെ മുകൾ തട്ടിൽ നിന്നും നിർവ്വചിക്കുകയും നോക്കികാണുകയുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അയ്യപ്പനാകട്ടെ ജാതി സമ്പ്രദായത്തെ വിലയിരുത്തിയത് 'വസ്തുതാപര'മായിട്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം എന്ന ഗുരു സന്ദേശം ശിഷ്യനിലെത്തുമ്പോൾ ജാതി വേണ്ട, മതം വേണ്ട, ദൈവം വേണ്ട എന്ന നിലയിലേയ്ക്ക് എത്തുന്നത്. ജാതി, മതം, ദൈവം ഇവയുടെ ഏകത്വം/സമത്വം ഗുരു ദർശിച്ചപ്പോൾ, അതിന്റെ നിരാകരണത്തിലാണ് അയ്യപ്പൻ ചെന്നെത്തുന്നത്. പ്രായോഗിക തലത്തിൽ ജാതി വ്യവസ്ഥയുടെ ഉന്മൂലനത്തെ കുറിച്ചായിരുന്നു അയ്യപ്പൻ ചിന്തിച്ചിരുന്നത്. മിശ്രവിവാഹത്തിലൂടെയും മിശ്രഭോജനത്തിലൂടെയും മാത്രമെ ഇതു സാധ്യമാവുകയുള്ളൂ എന്ന ധാരണ സഹോദരൻ അയ്യപ്പനുണ്ടായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം വിലയിരുത്തുമ്പോൾ സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ ചിന്താമണ്ഡലം അംബേദ്കറിനോടൊപ്പം എത്തി നിൽക്കുന്നു. 'പാപപരിഹാരമില്ലാത്ത രണ്ടു കുറ്റങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഒന്ന് ഹിന്ദുമതമുപേക്ഷിച്ച് അന്യമതം സ്വീകരിക്കൽ. രണ്ട് മറ്റൊരു ജാതിയിലോ മതത്തിലോ പെട്ട ആളുമകളുമായുള്ള വിവാഹം. ഈ രണ്ടു കുറ്റങ്ങൾ മൂലം ഒരാളുടെ ജാതി നഷ്ടപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അത് ശാശ്വതമായിരിക്കും' (അംബേദ്കർ, 2000:39). അംബേദ്കറെ പോലെ ജാതി നിർമ്മാർജ്ജനമായിരുന്നു അയ്യപ്പന്റെ ദർശനം. 'ജാതി അനാവശ്യവും ദോഷകരവുമാണെന്ന ധാരണ സഹോദര സംഘം തുടങ്ങുന്നതിനു മുൻപ് തന്നെ എനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം സിദ്ധിച്ച ഈഴവ യുവാക്കൾക്ക് ആ ധാരണ എല്ലാക്കാലത്തും ഉണ്ടാകുന്നതാ'ണെന്ന് അയ്യപ്പൻ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നതായി പി.കെ. ബാലകൃഷ്ണൻ രേഖപ്പെടുത്തി കാണുന്നു. (ബാലകൃഷ്ണൻ, പി.കെ. 2012: 206). സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ സാമൂഹ്യവിപ്ലവസംരംഭങ്ങളിലെ ആദ്യത്തേതായിരന്നു മിശ്രഭോജനം. അദ്ദേഹവും ഏതാനും സുഹൃത്തുക്കളും രണ്ടു പുലയ കുട്ടികളും ചേർന്ന് ചെറായിലെ തുണ്ടിപറമ്പ് എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് 1917 മെയ് 29-ാം തീയതി മിശ്രഭോജനം സംഘടിപ്പിച്ചു. ജാതി നശീകരണം പ്രായോഗികമാക്കാൻ വേണ്ടി അവിടെ സംഘടിച്ചവർ ചേർന്ന ഒരു സത്യവാചകം ചൊല്ലി. ജാതി വ്യത്യാസം ശാസ്ത്രവിരുദ്ധവും ദോഷകരവും അനാവശ്യവുമായതുകൊണ്ട് അതിനെ ഇല്ലാതാക്കാൻ നിയമവിരുദ്ധമല്ലാത്ത വിധം കഴിയുന്നതൊക്കെ ചെയ്യാമെന്ന് ഞാൻ പൂർണ്ണമനസ്സാലെ സമ്മതിച്ച് സത്യം ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു. (സാനു, എം.കെ. 2011:67). ജാതിയുടെ നിർമ്മാർജ്ജന പരിശ്രമങ്ങൾക്ക് മിശ്രഭോജനം നാന്ദി കുറിച്ചതായി കരുതാം. മിശ്രഭോജനത്തോടുള്ള പ്രമുഖരുടെ പ്രതികരണങ്ങൾ പലവിധമായിരുന്നു. ആദ്യം താക്കീത് ചെയ്യുകയും പിന്നീട് അനുകൂലിക്കുകയുമാണ് ആശാൻ ചെയ്തത്.

ജാതി വിശ്വാസം-സമൂഹത്തെ ബാധിച്ചിരിക്കുന്ന മാരകരോഗം - സമൂഹത്തെ കാർന്നു തിന്നുന്ന ക്യാൻസറാണെന്നും അതിനു ചികിത്സയായി ലേപനം പേര, ആന്തരിക ചികിത്സ തന്നെ വേണമെന്നും 'ജാതിചികിത്സാ സംഗ്രഹം' എന്ന തന്റെ കവിതയിലൂടെ അയ്യപ്പൻ പറയുന്നു. ജനമനസ്സുകളിൽ ആഴത്തിൽ വേരുറപ്പിച്ച ജാതിചിന്തക്ക് മാനസിക ചികിത്സ യാണാവശ്യം എന്ന ആശയത്തിലേക്കാണ് ഈ കവിത ചെന്നെത്തുന്നത്. തന്റെ ആശയ ങ്ങളെ സമൂഹത്തിനു മുൻപിൽ തുറന്നു പിടിക്കുവാനുള്ള ഉപാധിയായിട്ടാണ് അയ്യപ്പൻ കവിതകളെ കണ്ടിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഉപദേശരൂപത്തിലുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേ ഹത്തിന്റെ കവിതകൾ.

സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാന പ്രവർത്തനങ്ങളെ ഊർജ്ജിതമാക്കിയ സംഘടനയായി രുന്നു സഹോദരസംഘം (1930). സാമൂഹിക പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വ്യക്തമായ സ്ഥാനം ഈ സംഘടന അർഹിക്കുന്നു. മിശ്രവിവാഹത്തേയും മിശ്രഭോജനം എന്നിവയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടിയായിരുന്നു സഹോദര സംഘം അയ്യപ്പൻ രൂപീകരിച്ചത്. പൊതുയോഗങ്ങൾ കൂടുക, ലഘുലേഖ വിതരണം ചെയ്യുക, സന്ദേശം പ്രചരിപ്പിക്കുക, ജാതി രാക്ഷസദഹനം തുടങ്ങിയ പരിശ്രമങ്ങളിലൂടെ സഹോദര പ്രസ്ഥാനം ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ജാതിപരമായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങൾക്ക് എതിരെ അവബോധം സൃഷ്ടിച്ചു. 'അനാചാരവിഷം തീണ്ടി മൂർച്ഛിച്ച ശവതുല്യമായി കിടന്ന കേരളീയർക്ക് നവജീവൻ നൽകി സഹോദര പ്രസ്ഥാനം' എന്ന് ജി. പ്രിയദർശൻ (2008:18) അഭിപ്രായ പ്പെടുന്നു.

സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ കരുത്തുറ്റ ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനായിരുന്നു. സാമൂഹ്യമാറ്റത്തി നുള്ള ഉപാധിയായി, ജനങ്ങൾക്കിടയിലേക്ക് തന്റെ ആശയങ്ങളെ എത്തിക്കുവാനുള്ള ഒരു മാർഗ്ഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന് പത്രങ്ങൾ. സഹോദരൻ പത്രവും വേലക്കാരൻ പത്രവും നിലനിൽക്കുന്ന സാമൂഹ്യ വ്യവസ്ഥകൾക്ക് എതിരെ ശക്തമായ ഭാഷയിൽ പ്രതികരിച്ചു. സാംസ്കാരിക സാമൂഹ്യ-സാഹിത്യ മേഖലകളിലുള്ള അരാജകത്വം അയ്യപ്പന്റെ പത്രങ്ങളിലൂടെ പുറത്തുവന്നു.

മാനവികത, ജനകീയത, സ്വാതന്ത്ര്യ സമത്വം, സോഷ്യലിസം, വിപ്ലവ ബോധം, ശാസ്ത്ര വൈജ്ഞാനിക ആശയങ്ങൾ, സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യം, യുക്തിചിന്ത തുടങ്ങിയവയിൽ അധി ഷ്ഠിതമായിരുന്നു സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ ധൈഷണിക വ്യവഹാരങ്ങൾ. പാശ്ചാത്യ ആശയാവലികളെ ഉൾക്കൊള്ളുവാനും അതിനെ കേരളത്തിന്റെ ബൗദ്ധികമണ്ഡലങ്ങളി ലേക്ക് എത്തിക്കുവാനും അയ്യപ്പന് സാധിച്ചിരുന്നു.

റഷ്യൻ വിപ്ലവത്തിന്റെ ആശയങ്ങളെ മലയാളികൾക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി കൊടുത്തതു സഹോദരനായിരുന്നു.അദ്ദേഹത്തിന്റെ യുക്തി ചിന്ത വെറും ഈശ്വരനോടുള്ള നിരാക രണമോ നിഷേധമോ ആയിരുന്നില്ല. ഭൗതിക പുരോഗതി ഇല്ലാതെയോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിന് അവ അപ്രാപ്യമാവുകയോ ചെയ്തിരുന്ന ഒരു സാഹചര്യത്തോട് അദ്ദേഹ ത്തിന് എതിർപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തം സഹോദരങ്ങൾ പട്ടിണി കിടക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ കല്ലിനെ പാലൂട്ടുന്നതെന്തിനാണെന്നാണ് അയ്യപ്പൻ ചോദിക്കുന്നത്. ഈശ്വര വിശ്വാസ

ത്തിലൂടെ മതവും, മതത്തിലൂടെ ജാതിയും ജനിക്കുന്നു എന്ന തിരിച്ചറിവിലൂടെ ഈശ്വരനെ മറികടക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം; ഒപ്പം സമൂഹത്തിലെ അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും അനാചാരങ്ങളേയും മറികടക്കുന്നതിന് യുക്തിചിന്ത അനിവാര്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ഭരണിപ്പാട്ടും കോഴിവെട്ടും ഇല്ലാതാകുവാൻ അദ്ദേഹം അതിന്റെ നിരർത്ഥകതയെക്കുറിച്ച് ഉത്ബോധിപ്പിച്ചു.

യുക്തിയേന്തി മനുഷ്യന്റെ
ബുദ്ധിശക്തി ഖനിച്ചതിൽ
ലഭിച്ചതല്ലാതില്ലൊന്നും
ലോകവിജ്ഞാനരാശിയിൽ

എന്ന മുദ്രാവാക്യത്തോടു കൂടിയാണ് അയ്യപ്പന്റെ 'യുക്തിവാദി' മാസിക (1930) തന്നെ പുറത്തിറങ്ങുന്നത്. ഈശ്വര നിഷേധത്തെക്കാൾ ഉപരി, ജാതിയുടെ ഉന്മൂലനത്തിനും അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും എതിരെയായിരുന്നു അയ്യപ്പന്റെ യുക്തിചിന്ത. അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ജാതിയും ഈശ്വരരൂപങ്ങളും ഇല്ലാതിരുന്ന ബുദ്ധമതത്തെ അദ്ദേഹം അനുകൂലിച്ചത്.

നിലനിൽക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയ-അധികാരവ്യവസ്ഥകളെ അയ്യപ്പൻ ചോദ്യം ചെയ്തിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് വിരുദ്ധ നിലപാടുകൾ സ്വീകരിക്കുക എന്നതിനെക്കാൾ ഉപരിയായി അധഃകൃതരുടെ ഉന്നമനം സാധ്യമാക്കി, സ്വയം പരിഷ്കൃതരാവുക അതിലൂടെ യഥാർത്ഥ ദേശീയത കൈവരിക്കുക എന്ന പക്ഷക്കാരനായിരുന്നു അയ്യപ്പൻ. ജനാധിപത്യചിന്തകൾ അയ്യപ്പനിലുണ്ടായിരുന്നു. ജനകീയത സാധ്യമാകണമെന്നും പൗരാവകാശങ്ങൾ ചോദിച്ച് നേടിയെടുക്കേണ്ടതാണെന്നുമുള്ള ആശയങ്ങൾ 'രാജനിവേദനം' എന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയിൽ കടന്നു വരുന്നുണ്ട്.

'ബ്രാഹ്മണൻ ശ്രേഷ്ഠർ പുലയർ നികൃഷ്ടനെ-
ന്നോതും നുണകൾ ജനങ്ങൾ നമ്പും
കാലം കഴിഞ്ഞു പോയ് സർവ്വരും തുല്ല്യരെ
ന്നോതുന്ന സത്യം പരക്കെയായി.'

(രാജനിവേദനം, 2001:42)

ശാസ്ത്രബോധത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ സഹോദരൻ അയ്യപ്പന് നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു. സമൂഹത്തിലെ തിന്മകളേയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും ഇല്ലാതാക്കുവാൻ ശാസ്ത്രയുക്തിക്ക് സാധിക്കുമെന്ന് അയ്യപ്പൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ പുകഴ്ത്തുന്ന സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ കവിതയാണ് 'സയൻസ് ദശകം'. സ്ത്രീസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനു വേണ്ടിയും അയ്യപ്പൻ നിലകൊണ്ടിരുന്നു.

ഇന്ത്യൻ ദേശീയ പ്രസ്ഥാനങ്ങളോടുള്ള വിമർശനമായി സഹോദരൻ അയ്യപ്പന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യഗാഥ എന്ന കവിതയെ പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യം ഇല്ലാത്ത ജീവി തമെന്തിനെന്നു ചോദിക്കുന്ന കവി സഞ്ചാര സ്വാതന്ത്ര്യം, സംഘടനാ സ്വാതന്ത്ര്യം, വിദ്യ നേടാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ആവശ്യമാണെന്ന് ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു. ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾക്ക് ഇത്തരം സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന ഒരു സമൂഹത്തിൽ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അർഥവുമില്ല എന്ന അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

നവോത്ഥാനം മുന്നോട്ടു വെച്ച് ആശയങ്ങളെ ഉൾക്കൊള്ളുകയും താൻ നിലനിൽക്കുന്ന സാമൂഹ്യാവസ്ഥകളെ വസ്തുതാ പരമായി വിലയിരുത്തി അവയെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുവാൻ അക്ഷീണം യത്നിക്കുകയും ചെയ്ത നവോത്ഥാന നായകൻ എന്ന നിലയിലാണ് സഹോ ദരൻ അയ്യപ്പൻ ഇതര നവോത്ഥാന നായകരിൽ നിന്നും തീർത്തും വിഭിന്നനാകുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധൈഷണിക തലം പാശ്ചാത്യ ചിന്താവലികളോടൊപ്പം നിൽക്കുന്നതി നാൽ കോളനീയാനന്തര സാംസ്കാരിക–സാമൂഹ്യ മണ്ഡലങ്ങളിൽ പുനർവായനകൾ നടത്തേണ്ടത് അനിവാര്യമാണ്.

സഹായഗ്രന്ഥങ്ങൾ

1 *ഗോപകുമാർ, പി.എഫ്.2004. കേരളീയനവോത്ഥാനം.തിരുവനന്തപുരം: ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്.*

2. *ഗോവിന്ദപിള്ള, പി. (പരി.പി.പി.സത്യൻ)2011. സംസ്കാരവും നവോത്ഥാനവും. തിരുവനന്തപുരം: ചിന്ത പബ്ലിഷേഴ്സ്.*

3. *പ്രിയദർശൻ, ജി.2008. സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ പ്രക്ഷോഭകാരിയായ പത്രപ്രവർത്തകൻ.തൃശൂർ:കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി.*

4. *ബാലകൃഷ്ണൻ,പി.കെ.2012. നാരായണഗുരു. കോട്ടയം: ഡി.സി.ബുക്സ്.*

5. *സാനു, എം.കെ. 2011. സഹോദരൻ അയ്യപ്പൻ. കോട്ടയം: എസ്.പി.സി.എസ്.*